

Paragraf ellers bestemmer Fristen til tre Aar. Reglen om, at, hvor Kreditor har opnaaet Dom eller Forlig for sin Fordring, er Fristen ordentligvis ti Aar, har fundet sin Plads som Led i eller Tillæg til Forfisterne i Udkastets § 14 om, hvad der fordræs til, at en Paatale kan anses begyndt i Tide, se § 14, sidste Led. Den Regel, endelig, at en senere Anerkendelse af Fordringen medfører, at Fristen bliver at regne fra et nyt Udgangspunkt, har faaet Plads i Udkastets § 13, umiddelbart foran de nysomtalte Bestemmelser i dets § 14. Komiteudkastet har, med andre Ord — samtidigt med at det, ligesom Lovforslaget, har, i Realiteten, gjort Forældelsesfristerne til Paatalefrister — ordnet sine Regler overensstemmende med den Opstillingsmaade, som bruges i de fremmede Lovgivninger, der, med Romerretten som Forbillede, hjemle, at Forældelses Indtræden kan afværges for et længere Tidrum ved procesuelle Skridt mod Debitor, der ikke lede til nogen bindende Afgørelse, ifr. om dette System foran Sp. 2286—88. Det fælles Synspunkt, hvorunder henholdsvis Debtors Anerkendelse og Paataleskridt mod ham ere sete, er, at derved sker en „Afbrydelse af Forældelsen“ eller af „Forældelsesfristens Løb“.

Man taler almindeligvis om, at Forældelsen (Forældelsesfristen) „løber“, naar det Tidspunkt (i Reglen Fordringens Forfaldstid) er indtraadt, fra hvilket det Aaremaal (efter Forslaget efter Omstændighederne tre, ti eller tyve Aar) skal tælles, hvormed Loven regner. Dette Udtryk betegner ikke, at en vis Retsvirkning er indtraadt, men beskriver kun, ved Hjælp af et tilsvant Billede, den faktiske Situation, som fra dette Tidspunkt af foreligger, nemlig at Kreditor ikke længere har det fulde Aaremaal igen indtil den Dag, paa hvilken Forældelse saaledes kan forudses maasse at ville indtræde, og at den Tid, han har igen, bliver mindre med hvert Djeblit, der gaar; om man saa vil, er det et andet Udtryk for selve den Udsigt, der er til, at Kreditor den nævnte Dag vil miste sin Fordring som forældet. Muligheden af, at dette vil ske, er, som det vil ses, knyttet til en Række negative Betingelser, nemlig for det første, at Fordringen ikke forinden bliver afgjort eller af anden Grund ophører, og fremdeles, at heller ikke forinden en eller anden af en hel Mængde tænkelige Begivenheder indtræder, som hver for sig vil medføre, at det Tidspunkt rykkes længere ud, indtil hvilket Loven vil opretholde Fordringen. Som saadanne Begivenheder vil man (efter Forslagets Ordning) kunne nævne, ikke blot de Kendsgerninger, som efter den

heromhandlede Synsmaade henføres under Benaævnelser „Afbrydelsesgrunde“ (se nedenfor), men ogsaa saadanne Begivenheder, som nævnes i Forslagets §§ 9 og 10, eller Begivenheder, der skabe noget Forhold som nævnt i § 8; fremdeles Anmeldelse efter § 15 eller Forfølgning, som, uden at naa sit Maal, ender enten efter eller indenfor seks Maanedes forud for det omspurgte Tidspunkt, eller Procesanmeldelse efter § 14, der fortsættes i en saadan Forfølgning; (stønt i i disse sidste Tilfælde Forfølgningen siges at have „tabt sin afbrydende Virkning“, er dog ogsaa her det Tidspunkt faktisk rykket ud, da Fordringen vil kunne betegnes som bortfalden, i Fald den ikke i Mellemtiden maatte være bleven afgjort eller anerkendt).

Man taler endvidere om, at Forældelsen (Forældelsesfristens Løb) „afbrydes“, naar visse Begivenheder indtræde, som medføre, at Forældelse nu ikke vil kunne indtræde ved det Tidspunkt, ved hvilket det indtil da stod som en Mulighed, at den vilde indtræde, men først naar der efter den paagældende Begivenhed (eller efter det Tidspunkt, der falder endnu senere og bestemmes i Forhold til den) er forløbet en Frist, der er lige saa lang som, eller, i nogle af Tilfældene, længere end, den Frist, der hidtil gjaldt. Ogsaa dette Udtryk er, ikke en Betegnelse for, at en bestemt Retsvirkning er indtraadt eller ophørt, men en Beskrivelse af en Forandring, som er indtraadt i den faktiske Situation, — nemlig at Kreditor nu ikke længer trues med, at hans Fordring maasse vil falde bort ved det Tidspunkt, ved hvilket dette hidtil stod som en mulig Udsigt, men at der i Stedet herfor er Udsigt til, at den maasse vil falde bort ved et andet Tidspunkt, som ligger fjernere ude i Tiden. En saadan Situation vil efter Lovforslagets og Komiteudkastets Ordning komme til at foreligge, saa vel naar Debitor anerkender Fordringen (iøvrigt vil Situationen blive forskellig, efter som Anerkendelsen sker henholdsvis ved Gældsbrief eller offentligt Forlig eller paa anden Maade), som naar Kreditor paataler og faar Dom for eller dermed ligestillet Godkendelse af Fordringen. For disse Tilfælde er det, som sagt, at Komiteudkastet har, som Grundlag for Ordningen af sine Regler, optaget den Synsmaade, at Forældelsen afbrydes. Som ovenfor berørt, kunne ogsaa en hel Del andre Begivenheder medføre, at det Tidspunkt rykkes fjernere ud, ved hvilket der hidtil var Udsigt til, at en allerede forfalden Fordring mulig vilde falde bort som forældet. I nogle af disse Tilfælde vil det, naar den paagældende Begivenhed indtræder, dermed være givet, at Forældelse ikke vil kunne indtræde